

سی و یک سال گذشت و مبارزه همچنان ادامه دارد

سی و یک سال پیش، کارگران ایران با پیوستن به مبارزات ضد سلطنتی و اقدام به اعتصاب عمومی، پایه‌های نظام سرمایه‌داری را لرزاندند و پس از قیام با تشکیل کمیته‌ها و شوراهای کارگری، برای پیشبرد مبارزات و تحقق خواسته‌های خویش تلاش کردند. ارتجاع اما، در کالبد رژیم جمهوری اسلامی به قدرت رسید و با یورش به آزادی‌های به دست آمده، با سرکوب عریان شوراهای کارگری، با تشکیل شوراها و انجمن‌های اسلامی و با سواستفاده از خانه کارگر، به موازات دستگیری، زندانی و اعدام فعالان کارگری، با همه‌ی نیروی خویش به متلاشی کردن جنبش مستقل کارگران، زحمتکشان و حقوق بگیران پرداخت. اگرچه این نهادهای دولتی با عوام‌فریبی و با برنامه‌ریزی بر کارگران ایران تحمیل شدند، ولی هرگز نتوانستند اعتماد کارگران را جلب کنند و همواره به مثابه بخشی از ماشین سرکوب دولتی و نه ایزاری در خدمت کارگران، با بدبینی و شک کارگران روبرو بودند.

جنبش کارگری با قانون کار جدید که منافع سرمایه و کارفرمایان را تأمین می‌کرد، همواره مبارزه کرد و بدینگونه سال‌های نخست حاکمیت نظام سرمایه‌داری و رژیم جمهوری اسلامی ایران سپری شد. روزهای جنگ بر سر اعتراض به اعزام اجباری به جبهه‌ها و تقابل با افزایش تولید اضافه در خدمت جنگ گذشت. اوایل دهه‌ی هفتاد که شرایط حضور رژیم جمهوری اسلامی ایران در بازار جهانی، به سه نهاد بین‌المللی وابسته به سازمان ملل همچون سازمان تجارت جهانی، صندوق بین‌المللی پول و سازمان جهانی کار گره خورده بود؛ ما شاهد به کار بستن نسخه‌های سیاست‌های نئولیبرالی سرمایه‌داری از سوی هر دو جناح حکومت چه "بنیادگرا" و چه "اصلاح طلب" بودیم و همچون کشورهایی که این سیاست‌های نئولیبرالی را به کار بستند، حاصلی جز ویرانی، خرابی، فقر، فلاکت و کاهش سطح زندگی کارگران و حقوق بگیران ایران را در پی نداشت. اما جنبش کارگری آرام ننشست و ضمن مبارزه بر علیه این دخالت نئولیبرالی، خواست تاریخی خود یعنی ایجاد تشکل کارگری مستقل طبقاتی را در دستور کار خویش قرار داد. در عین حال کارگران ایران با درک درست از واقعیت‌های موجود، بسیار هوشمندانه به ایجاد تشکل‌ها و نهادهای کارگری اقدام کردند. از سوی دیگر نظام سرمایه‌داری جمهوری اسلامی، نهادها و تشکل‌های مستقل کارگری را بر نمی‌تافت و به هر ترفندی متوسل شد و با هدف از بین بردن تشکل‌های مستقل کارگری، حتی به سطح زندگی کارگران نیز یورش برد و با حمله به کارگران معدن مس خاتون‌آباد که به خاطر عدم پرداخت حقوق عقب افتاده‌ی چند ماهه‌ی خویش، اعتراض داشتند، دست به جنابیتی هولناک زد. در این یورش، چهار نفر از کارگران و یک دانش‌آموز جان باختند، دولت حامی سرمایه، با این کشتار می‌خواست که با ایجاد رعب و وحشت، مانع روند مبارزاتی جاری در جامعه به ویژه مبارزات کارگران شود، اما واکنش‌های شایسته‌ی فعالان کارگری در داخل و خارج کشور، پاسخی بود که به مبارزات اجتماعی ایران دامن زد. این چنین بود که از اوایل دهه‌ی هشتاد در کنار مطالبات دایمی کارگری همچون افزایش دستمزد و لغو قراردادهای سفید، فعالیت برای ایجاد تشکل‌های کارگری و برگزاری آزادانه‌ی روز جهانی کارگر در ایران، جنبش کارگری نیرومندتر گردید. با تلاش مستمر فعالان جنبش کارگری و با پرداخت هزینه‌ی سنگین آزار و دستگیری و زندانی شدن آنان، خواست مستقل جنبش کارگری یعنی تشکیلات متکی بر نیروی کارگران، همگام با مطرح شدن و به رسمیت شناخته شدن رهبران این جنبش در سطح جهانی و نزد اتحادیه‌های بزرگ کارگری برجسته شد. کارگران خباز سفره ضمن ایجاد تشکل خود، مراسم اول ماه می را از حالت محفلی خارج کرده و آن را به سالن‌های سربسته و سپس به خیابان‌ها کشاندند. سندیکای کارگران شرکت اتوبوس‌رانی تهران و حومه (واحد) بازسازی شد و برای تحقق یافتن اهداف آن به فعالیت مبارزاتی خویش تداوم بخشید. سندیکای هفت‌تپه در جریان مبارزه‌ی طولانی کارگران نیشکر هفت‌تپه و با شرکت گسترده‌ی کارگران، پایه‌ریزی شد و انتخابات نمایندگان آن با رأی آزادانه‌ی کارگران انجام پذیرفت.

در چنین بستری از مبارزه‌ی کارگران و توازن قوا در ایران بود که ضرورت دفاع از جنبش کارگری ایران و تبلیغ اهداف آن در خارج از کشور مطرح شد و برای نخستین بار، در کنار نهادهای مدافع حقوق و آزادی‌های مدنی و سیاسی، نهادهای همبستگی با کارگران، یکی پس از دیگری در شهرها و کشورهای مختلف شکل گرفتند و پس از مدتی میان این نهادها هماهنگی ایجاد شد و سرانجام به شکل‌گیری "نهادهای همبستگی با کارگران ایران در خارج از کشور" انجامید. ما بر اساس درک مشترک از ضرورت تشدید فعالیت ویژه در جهت دفاع و همبستگی از جنبش واقعی کارگری در ایران، با حفظ استقلال و داشتن نظریه‌ها و تحلیل‌های مختلف از اوضاع سیاسی و وضعیت جنبش کارگری و گرایش‌های موجود، فعالیت‌های خود را تا حد امکان هماهنگ می‌کنیم. آنچه در این میان برای ما یک اصل بوده و همواره در مجامع عمومی یا حضوری مورد تأکید قرار می‌گیرد دفاع همه جانبه‌ی ما از جنبش کارگری و فعالان آن بدون توجه به گرایش نظری یا سیاسی این یا آن فرد یا گروه کارگری است. ما انتقاد نظری به این گرایش‌های موجود را در سطح و توان این نهادهای همبستگی نمی‌دانیم. اما گفتنی است که ما نیز همچون جنبش کارگری داخل کشور، بر استقلال تشکل‌های کارگری و سلامت تشکیلاتی آن تأکید داریم و بر این اساس از اقدام‌های مستقل جنبش بالنده و رو

به رشد کارگری و اتحادیه‌ها و کمیته‌های موجود آن دفاع بی قید و شرط می‌کنیم. تنها شاخص ما، استقلال این اقدام‌ها و تشکل‌ها از رژیم جمهوری اسلامی ایران، قدرت‌های خارجی و نهادهای بین‌المللی وابسته به آنهاست؛ به این معنا که استقلال تشکل کارگری از نظر ما، همه جانبه است و ما با درس‌آموزی از تجربه‌های مبارزات و کنش‌گری کارگران در کشورهای دیگر با هرگونه نفوذ عوامل دولت "خودی" و یا قدرت‌های سرمایه‌داری جهانی، با همه‌ی توان خویش مقابله و افشاگری می‌کنیم. تلاش‌های ما در افشای اقدام‌های نهاد آمریکایی "مرکز همبستگی کارگری" (سولیداریتی سنتر) و عوامل آن، تنها و تنها در این رابطه است و به هیچ روی به معنای قضاوت ما درباره‌ی این یا آن نهاد یا فعال کارگری نیست. ما از هر اقدام واقعی و مستقل افراد یا نهادهای کارگری در پیشبرد اهداف جنبش کارگری برای تحقق خواسته‌های رشدیافته‌ی جنبش موجود کارگری دفاع می‌کنیم، بی آنکه تحلیل خود از ماهیت نظری یا ایدئولوژیک آنان را ملاک این حمایت قرار دهیم و به همین دلیل ساده است که هرگز به جنبش کارگری داخل کشور "ارهنمود" نمی‌دهیم و خود را یار یاور آنان می‌دانیم. همه‌ی فعالیت ما در این چارچوب انجام می‌پذیرد، به ویژه در شرایط پرتنش سیاسی کنونی ایران و دستگیری‌های گسترده‌ی فعالان سیاسی و کارگری، بیش از پیش به تلاش‌های خود خواهیم افزود و در نبرد نابرابر جاری میان اقشار و طبقات مختلف و نظام سرمایه‌داری جمهوری اسلامی، سهمی هرچند ناچیز، در خدمت به جنبش کارگری ایران خواهیم داشت. ما به خوبی می‌دانیم که در این مسیر پرسنگلاخ ممکن است که دچار اشتباه نیز بشویم، در نتیجه بدیهی است که از شنیدن انتقادهای سازنده، با رعایت مسایل امنیتی، استقبال کرده و خواهیم کرد و طبیعی است که به انتقادهای مغرضانه و شاید اتهام‌ها و برچسب‌های واهی، وقعی نخواهیم گذاشت؛ چرا که ما یاران خستگی‌ناپذیر جنبش مستقل کارگری ایران هستیم.

دوستان کارگر و فعالان جنبش کارگری ایران!

در آستانه‌ی سی و یکمین سالگرد انقلاب سترگ ضد استبدادی-امپریالیستی سال 1357، نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران، صمیمانه به شما درود می‌فرستند و از مبارزه‌ی دلورانه‌ی شما در کنار دیگر فعالان جنبش‌های اجتماعی، بر علیه نظام سرمایه‌داری جمهوری اسلامی، حمایت می‌کنند؛ یک بار دیگر با شما پیمان می‌بندیم که به موازات مبارزات شما در جهت منافع کارگران از خواسته‌های شما دفاع می‌کنیم و باید گفت که جنبش کارگری ایران در این شرایط حساس با شعار "تشکل مستقل کارگری حق مسلم کارگران ایران" و "مفاد قطعنامه‌ی اول ماه مه 1388 کارگران در ایران"، تبلور یافته است. در نتیجه بیاییم برای تحقق منافع و اهداف کارگران ایران، همه‌ی نیرو و توان خود را به کارگیریم و از هیچ کوششی دریغ نورزیم.

زنده باد تشکل‌های مستقل طبقاتی کارگران ایران زنده باد همبستگی بین‌المللی کارگری

نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران - خارج از کشور

22 بهمن 1388

- کمیته همبستگی با جنبش کارگری ایران- استراليا proletarianunite@gmail.com
- کمیته دفاع از کارگران ایران - نروژ cdkargari@gmail.com
- همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران - فرانسه sstiran@yahoo.fr
- کانون همبستگی با کارگران ایران - فرانکفورت و حومه kanoonhf_2007@yahoo.de
- کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر kanon.hannover@yahoo.de
- کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد isask@comhem.se
- کانون همبستگی با کارگران ایران - گوتنبرگ kanounhambastegi@gmail.com
- انجمن کارگری جمال چراغ ویسی ankjch@yahoo.co.uk
- شبکه همبستگی کارگری iranwsn@fastmail.fm
- اتحاد چپ ایرانیان و اشنگتن leftalliance@yahoo.com
- کمیته حمایت از کارگران ایران تورنتو کانادا toronto_committee@yahoo.ca